

Abraxas, De profundis

Zajrzyj w gä#261;b, powiedz mi,
Czy odbity bezkres dnia nigdy już
Nie zabije mnie.

Modle się

Wieczny sen jak ornament tysiąc lat,
Dafne czar

Prozaiczny cień

Zniknie czas,

Tylko łza na lubieżnej szacie zła

Skryje litość twarzy mej

jestem sam jak skazaniec

krzyż przygniata serce me

czuję pustkę

objawiony pierwszy tren

Słodka śmierć duszy mej

nie zapłakał nad nią nikt

Leży gzieś na rozstaju dr&#oacute;g

Głośny krzyk, to przyjaciel, bliski brat

Sanktuarium złamałzn&#oacute;w.

Ołtarz z serc zamieniony w pył.

Zniknie czas,

Tylko łza na lubieżnej szacie zła

Skryje litość twarzy mej

jestem sam jak skazaniec

krzyż przygniata serce me

czuję pustkę

objawiony drugi tren

Zn&#oacute;w milczenie trwa

Masturbacja sł&#oacute;w

Gorzki świt

W mej pustelni zapadł wieczny zmrok

Powiedz mi, czy tak musi być?

Zniknie czas,

Tylko łza na lubieżnej szacie zła

Skryje litość twarzy mej

jestem sam jak skazaniec

krzyż przygniata serce me

czuję pustkę

objawiony trzeci tren

A krzyż przygniata mnie.

Znowu sam, znowu sam